

обхвана тавана — това бѣше сѣнката на подофицера Никола Нешевъ, който днесъ отведе въ полка предалия се въ нашия участъкъ пленникъ.

— Като разпитвахъ въ щаба пленника, — каза Нешевъ, — разбрахъ, че тази нощъ, въ кжщичката, която е срещу нашия четвърти постъ, ще пренощува тѣхния ротенъ командиръ, дошелъ да имъ раздава заплата. Кжщичката била най-удобна за ношуване на началството имъ, макаръ и издадена малко напредъ. Щѣлъ да го пази самъ единъ часовой презъ нощта, сутринята ще раздава заплата и ще се върне назадъ. — Смѣтамъ, продължи Нешевъ, че съ тѣзи момчета отъ отдѣлението ми, които сами пожелаха, ще можемъ да доведемъ насамъ този ротенъ господинъ, та да раздаде и на насъ малко чужда валута.

— Ротниятъ се усмихна, но искаше и да каже, че това така лесно не става, и отново ме погледна.

— Идеята е хубава, а Нешевъ, съ два ордена вече, е гаранция, че каквото е намыслилъ — ще направи, — казахъ азъ.

Мнението ми като че ли помири и дветѣ страни. Ротниятъ остана доволенъ, че разрешението, което му се искаше тази нощъ, не може да се смѣта за авантюристично, а само смѣло. Все пакъ по лицето на началника пре-